

அபயப்ரதானஸார ஸாரம்

சோகத்தூர் ராமாநுஜாசார்யர்

வேதம் கூறுகிறது - பயம் அல்லது அச்சம் ஏற்படும்போது மக்கள் உயர நோக்குகின்றனர் அல்லது செல்கின்றனர், என்று. ஆக, உயர்த்தி அல்லது உயரம், பயத்தில் பாதுகாப்புக்காக அடையப்படுகிறது. (பகவான் உயர இருப்பதாகப் பாமரரும் நினைக்கின்றனர்).

उत्सेधमेव तङ्कुरुते । तस्मादुत्सेधम्भ्ये प्रजा अभिसंश्रयन्ति ॥ (த.பா. 3.8.23) - பட்டபாஸ்கர பாஷ்யம் - अश्वस्योत्सेधमुच्छ्रितत्वम् उच्छ्रितसौर्यसम्बन्धेन करोति सर्वभयनिवृत्तिसामर्थ्यमश्वस्य यथा स्यादिति । तस्मात् उत्सेधस्य भयनिवृत्तिहेतुतया श्रुतिप्रतिपादितत्वात् अद्यापि भये परचक्रादौ समुपस्थिते उत्सेधम् उच्छ्रितं पर्वतादिकं प्रजाः भयनिवृत्तये अभिसंश्रयन्ति अभिमुख्येन भजन्ते ॥

இந்த அஸ்வமேத மந்த்ரத்தில், ப்ரஜைகள் எதிரிகளின் படை முதலியவற்றால் பயம் உண்டான போது, உயரம் பயத்தைப் போக்குவதாக வேதம் சொல்வதால், மலைகள் முதலியவற்றை நோக்கி நாடிச் செல்கின்றனர் எனக் கூறியுள்ளது.

இங்கு பகவான் திருவேங்கடம் முதலிய திவ்யதேஸங்களில் மலை மேல் நிற்பாய் என்னும்படி பயத்திலிருந்து காப்பதற்காக எழுந்தருளி இருப்பது சுட்டிக் காட்டப் படுகிறது.

புதிர்களாக சில மந்த்ரங்களைக் கொண்ட ஒரு ஸூக்தம் ரிக்வேதத்தில் உள்ளது. தேவதையைச் சொல்லாமல் அதன் குணங்களை, அடையாளங்களைச் சொல்லி, பெயரை ஊகிக்க வைப்பது ஒரு முறை.

இவ்வாறு अरायि काणे विकटे गिरिं गच्छ सदान्वे । (ऋ.सं. 10.155.1) என்ற மந்த்ரத்தில் திருமலையைக் குறிக்கும் சின்னங்கள் இருப்பது, உயரம் அச்சத்தைத் தெளிவிக்கும் எனவும், அதைக் குறித்துச் செல்ல, திருவேங்கடவா, நாயேன் வந்தடைந்தேன் நல்கி ஆளென்னைக் கொண்டருளே என வேண்டவும் சொல்லப் பட்டதாகிறது.

इन्द्रस्सुत्रामा स्ववाꣳ अवोभिस्सुमृडीको भवतु विश्ववैदाः । இருவிபூதி உடையவனான, எல்லாம் அறிந்த, எம்பெருமான் நன்கு காக்கும் இயல்வினனாய், தன் அடியார்களை மகிழ்ச் செய்ய அமையட்டும். बाधतान्द्वेषो अभयङ्गणोतु सुवीर्यस्य पतयस्स्याम ॥ (த.ச. 1.7.50,51), நம் எதிரிகளைத் தடுக்கட்டும். அபயம் அளிக்கட்டும். நாம் நல்வலிமைக்குக் காவலர் ஆவோம் என வேண்டுகிறது.

अनमित्रश्च मेऽभयश्च मे (த.ச. 4.7.3), எதிரியின்மையும் அபயமும் நமக்கு ஏற்பட வேணும் என்று வஸோர்தாரா என்கிற மந்த்ரத்திலும்,

स्वस्तिगंव्यूतिरभयानि कृण्वन् । (த.ச. 4.1.2), பெருநன்மையை எப்பொழுதும் அழியாதிருத்தி, பயங்களைப் போக்கிக் கொண்டிருக்கட்டும் என அக்நிசயனத்திலும்,

शतशारदानां निवात एषामभये स्याम । (த.ச. 5.7.2) நூறு ஆண்டுகள் அச்சமின்றி நாம் இருப்போமாக. காற்று வீசாத போது, விளக்கின் ஜ்வாலையைப் போல், மூப்பு, தளர்ச்சி முதலியன அற்றிருப்போம் என அஜ்யானி என்கிற செங்கற்களை இடும் போது சொல்லப்பட்டது.

एतदमृतमभयमेतद्वह्म । (छा.उ. 4.15.1) பரமாத்மாவான எம்பெருமானை கலக்கம், அழிவு, அச்சம் முதலிய தீய குணங்களற்றவன் என்கிறது. இங்கு அபயம் பகவானையே குறிக்கும். அப்போது அபயமளித்தல் தன்னையே அளித்தலாகும்.

अभयं वै जनक प्राप्तोऽसि (बृ.उ. 4.2.4) । யாஜ்ஞவல்க்யர், ஜனகரைப் பார்த்து, அந்த அபயமான ப்ரஹ்மத்தை அல்லவா நீ அடைந்துள்ளாய் என்கிறார்.

अभयं ज्योतिरश्याम् (तै.सं. 2.1.12) । அபயமான பேரொளியை நான் அடைவேன், அல்லது அடைந்தேன் என்றும் கூறப்படுகிறது. அறிவிலியாயோ, அறிவாளியாயோ, உம் அருளால் இது எனக்குத் திண்ணம்.

கடோபநிஷத்தில் யஸ்சேதுரிஜானானாமக்சர் ब्रह्म यत् परम् । अभयं तितीर्षतां पारं नाचिकेतं शकेमहि ॥ (कठ.उ. 1.3.2). நசிகேதஸ்ஸுக்கு அக்நிவித்யையை உபதேஸித்த யமன் இது, அழிவற்ற, பர ப்ரஹ்மத்தைப் பற்றியதால், யாகம் முதலிய ஆராதனங்களை எப்பொழுதும் செய்பவர்களை, அணையைப் போல் அக்கரையைச் சேர்விக்கும். பிறவிக்கடலை தாண்ட அல்லது கடக்க விரும்புவர்களுக்கு பயமற்ற கருவியாகிறது. அடைய வேண்டிய கரையாகிறது. இதை நாம் கற்றுத் தேறுவோமாக என்கிறான்.

இனி, பகவானின் கட்டளையை மீறினால் பயம் ஏற்படும், அவனை நாடி, அவன் அடிமையை இசைந்தால் அச்சமின்மை, என தைத்திரீயோபநிஷத் அறிவிக்கிறது. 'भीषाऽस्माद्वातः पवते । भीषोदैति सूर्यः । भीषाऽस्मादग्निश्चेन्द्रश्च । मृत्युर्धावति पञ्चम इति ।' (தே.அ. 5.31) காற்று, ஸூர்யன், அக்நி, இந்த்ரன் மற்றும் யமன் ஆகியோர் பகவானுக்கு அஞ்சி தந்தம் கடமைகளைச் செய்கின்றனர். இப்படி ஆள்கின்றான் ஆழியான் ஆரால் குறைவுடையம் என எம்பெருமானிடம் பக்தியால், அச்சமற்ற, நிலையான, அந்தமில் பேரின்பம் கிடைக்கும். யுதா ह्यैवैष एतस्मिन्नदृश्येऽनात्म्येऽनिरुक्तेऽनिलयनेऽभयं प्रतिष्ठाविन्दते । अथ सोऽभयङ्गतो भवति । युदा ह्यैवैष एतस्मिन्नु दरमन्तरङ्कुरुते । अथ तस्य भयं भवति । (தே.அ. 5.30) இப்படிப்பட்ட எண்ணெயின் தாரையைப்போல் அறுகாது எம்பெருமானின் சிந்தனை செய்யும் மெய்யன்பர் அபயத்தை அடைந்தவராகிறார்கள். அச்சிந்தை சற்றே விலகினும் அச்சம் அவர்களை மேற்கொள்ளும் எனப்படுகிறது.

சொல்லுக்கும் மனதுக்கும் எட்டாத பெருமை உள்ள எம்பெருமானின் உயர்வற்ற உயர்நலங்களை அறிவோர், எப்பொழுதும், எதனிடமிருந்தும் பயப்படுவதில்லை என யதோ வாசு நிவர்தந்தே । अप्राप्य मनसा सह । आनन्दं ब्रह्मणो विद्वान् । न बिभेति कदाचनेति । .... कुतश्चनेति । (தே.அ. 5.27,32) என்ற மந்த்ரங்கள் அறுதியிடுகின்றன. இதைத்தான் ஸ்வாமி அனைவர்க்கும் அனைவராலும் அஞ்சேல் என்றருள் கொடுப்பன் என ஸரண்யன் வாக்கின் பொருளாக ஸாதித்துள்ளார்.

ஸ்வாயம்புவகாண்டமென்ற பகுதியில் பரப்ரஹ்மத்தை ஒரு திவ்யமான முதலை வடிவுள்ளதாகக் கூறி அதன் உச்சியாக அபயம் என்று சொல்லப்படுவதை அறிந்து ப்ரபத்தி செய்வோர் பிறவிக்கடலைக் கடந்து மண்ணோர், விண்ணோரென எல்லோருக்கும் அதிபதியான, உயர்ந்தவனான, பகவானை அடைகிறார்கள். அவனை எல்லோரும், எப்பொழுதும், வணங்கி, வழிபட்டுக் கொண்டிருக்கிறார்கள் எனக்கூறியுள்ளது. भूः प्रपद्ये भुवः प्रपद्ये स्वः प्रपद्ये भूर्भुवस्स्वः प्रपद्ये ब्रह्म प्रपद्ये ब्रह्मकोशं प्रपद्येऽमृतं प्रपद्येऽमृतकोशं प्रपद्ये चतुर्जालं ब्रह्मकोशय्यंमृत्युर्नावपश्यति .... अग्निः पुच्छस्य प्रथमङ्काण्डन्तत् इन्द्रस्ततः प्रजापतिरभयश्चतुर्थः स वा एष दिव्यश्शाक्रश्शिशीमारस्तः ह य एवैवंपापं पुनर्मृत्युञ्जयति .... त्वं भूतानामधिपतिरसि त्वं भूतानां श्रेष्ठोऽसि त्वां भूतान्युपं पर्यावर्तन्ते नमस्ते नमस्सर्वन्ते नमः ॥ (தே.அ. 2.22).

இவ்வளவால் அபயத்தைப் பற்றியும் அதை அடைவதைப் பற்றியும் பார்த்தோம். இனி கொடுத்தலைக் கவனிப்போம்.

एतत्खलु वाव तप इत्याहुयस्स्वन्ददातीति (तै.सं. 6.1.41), ஸோமயாக ப்ரகரணத்தில், வேதம் உயர்ந்த தபஸ் எது எனக் கேட்டு, அதற்குப் பதிலாகத் தானே, தனதைத் தருதல் என மொழிந்துள்ளது. இப்போது, பகவான் தன்னைத் தந்த, தரும், கற்பகம் ஆதலால், தன்னையே தந்து விடாத, தரமுடியாத,

கற்பக மரத்தைக் காட்டிலும் உயர்ந்தவன். நடமாடும் பாரிஜாதம் என ஸ்வாமி, சக்ரவர்த்தித் திருமகனைப் போற்றினார். தன்னையும், தன் தன்மையான பெருமையையும் அளிப்பது, மேவும் தன்மையனாக்கினான் வல்லன் எம்பிரான் என, ப்ரஹ்ம ஸப்தத்தின் பெரிதாயிருத்தலைத் தவிர, மற்றொரு பொருளான ப்ரும்ஹணம், பெரிதாக்குதல் கூறப்பட்டுள்ளது. ப்ரஹ்மத்தின் பெருமையை, மகிமையை, ப்ரபன்னன் அடைகிறான் என்று தைத்திரீயம் பறை சாற்றுகிறது. *सौऽश्रुते सर्वान्कामान्सह । ब्रह्मणा विपश्चितेति ।* (தே.அ. 5.24), *ब्रह्मणो महिमानमाप्नोति* (தே.அ. 6.78), *स एको ब्रह्मण आनन्दः । श्रोत्रियस्य चाकामहत्स्य ।* (தே.அ. 5.31) பரமபதத்தில் ஸேஷி தம்பதிகளுக்கும் அவர்களின் அடியார்களான நித்ய, முக்தர்களுக்கும் அனுபவமாகிற போகம், ஆனந்தம் எத்திறத்திலும் வேறுபாடில்லாதது என்று ஸ்ருதி, ஸ்ம்ருதி, ஸூத்ரங்களால் தெளிவாகத் தெரிகிறது.

य आत्मदा बलदा यस्य विश्व उपासते प्रशिष्यस्य देवाः । यस्य छायामृत्यस्य मृत्युः कस्मै देवाय हविषा विधेम । (தே.ச. 4.1.8). இந்த மந்த்ரத்தில், தன்னையும், வலிமையையும் - பலத்தையும் - தருபவன், எல்லோரும் - தேவர்கள் உட்பட - அவனின் ஆணையை மீறாமல் செயல் படுகின்றனர். அவனது அடிநிழல் இறப்பற்ற தன்மை, எதிர்த்து நடத்தல் மரணம் எனப்பட்டுள்ளது. காஞ்சியில் பேரருளானை ஸ்வாமி, கருத வரம் தரும் தெய்வப் பெருமாள் என்று துதித்தார். அதாவது, கேட்கக் கூடத் தேவையில்லை, நினைத்தாலே பலன் கிடைக்குமென்றபடி.

யாகத்தில் யஜ்மாநனும் அவன் மனைவியும் சேர்ந்தே ஸங்கல்பம், தீக்ஷ, நியமங்கள் முதலியவற்றைச் செய்ய வேண்டும் என்பதை, *अर्धो वा एष आत्मनो यत्पत्नी* (தே.ச. 6.1.8) தனது ஸமபாகம், பாதி, பத்நீ, எனக் கூறுகிறது வேதம். *श्रद्धया देवो देवत्वमश्नुते ।* (தே.கா. 3.11) என்று தாயாரால் பகவானுக்கு தெய்வத்தன்மை என்பதால், பெரிய பிராட்டியாருக்கும், பகவானுக்குள்ள இவ்வெல்லாப் பெருமைகளும் சற்று கூடக் குறையாமல் உண்டு.

பகவானை 'यो ब्रह्माणं विदधाति पूर्वं यो वै वेदांश्च प्रहिणोति तस्मै । तं ह देवमात्मबुद्धिप्रसादं मुमुक्षुर्वै शरणमहं प्रपद्ये ॥' (சே.உ. 6.18), *सर्वस्य शरणं सुहृत्* (சே.உ. 3.17), என்றும், பிராட்டியை 'चन्द्रां प्रभासां यशसा ज्वलन्तीं श्रियं लोके देवजुष्टामुदाराम् । तां पृच्छिनीमीं शरणमहं प्रपद्येऽलक्ष्मीर्मे नश्यतां त्वां वृणे ॥' (சுரீசூக்தே 5) என்றும் ஸரணடையத் தக்க அடைக்கலமாகக் கூறியுள்ளது. எம்பெருமான் *ईश्वरः सर्वभूतानाम्* (தே.அ. 6.62) எனப்பட்டால், தாயார் *ईश्वरीं सर्वभूतानाम्* (சுரீசூக்தே 9) எனப்பட்டுள்ளாள். இருவரும் எப்பொழுதும் ஒரேவகையான ஸேஷிகள். விபீஷண, த்ரிஜடை, ராக்ஷஸிகளின் ஸரணாகதிகளில் திவ்ய தம்பதிகளின் ஸரண்யராதல் விரிவாகக் கூறப்பட்டுள்ளது.

இனி, கைக்கொண்ட சில்லறை ரஹஸ்யத்தின் அமைப்பு பற்றிச் சுருக்கமாகப் பார்த்தால், இதில் பத்து அதிகாரங்கள் எனும் பிரிவுகள் உள்ளன. அவை முறையே -

- 1 ப்ரபந்தாவதார: - ஸ்ரீமத்ராமாயணம் தோன்றல், 2 பரதத்த்வோபப்ரும்ஹணம் - உயர்ந்த தத்துவத்தைப் பரக்கத் தெளிவித்தல், 3 ஸரணாகதிதாபர்யப்ரபஞ்ச: - ஸரணாகதியின் உட்கருத்தை விரித்துச் சொல்லல், 4 ப்ரகரணதாபர்யநிர்ணய: - விபீஷண-ஸரணாகதிப் பகுதியின் கருத்தைத் தீர்மானித்தல், 5 ஸரண்யஸீலப்ரகாஸ: - பகவானின் அடைக்கலம் புகுந்தவரைக் காத்தலாகிற பண்பை விளக்குதல், 6 ஸரண்யவைபவப்ரகாஸ: - பகவானிடம் அடைக்கலம் புகுந்தோரைக் காக்கத் தேவையான பண்புள்ளமையை விளக்குதல், 7 பரமதர்மநிர்ணய: - உயர்ந்த அறம் எது எனத் தீர்மானித்தல், 8 ஸரண்யவ்ரதவிஸேஷப்ரகாஸ: - ஸரண் ஏற்பவனின் சிறந்த விரதத்தை விளக்குதல், 9 ஸரண்யஸரணாகதஸங்கமலாப: - காப்பவனும், ஸரண் அடைபவனும் பெறும் பேறுகள் மற்றும் 10 ப்ராப்திப்ரகாரப்ரபஞ்ச: - விபீஷணன் ஸ்ரீராமனை அடைந்த வகையை விரித்துரைத்தல் என்பனவாகும்.

ஏழாவது பகுதியில் கூறப்பட்ட பல ஸரணாகதிகளில் தேவஸ்த்ரீகளின் விஷயமாகச் சில விவரங்கள் மட்டும் கீழே தரப்படுகிறது. இது எல்லா ஸரணாகதிக்கும் பொதுவாக வேதம் விதித்த வரைமுறை.

ஸோமயாகத்தில், ஆதித்யக்ரஹத்தை ஒரு கதையின் வாயிலாக விதிக்கிறது. *देवा वै यज्ञाद्दुमन्तरायन्स आदित्यान्वाक्रमत् ते द्विदेव्यान्प्रापद्यन्त तान्न प्रति प्रायच्छन्तस्मादपि वध्यम्पन्न प्रति प्र यच्छन्ति* (தே.ச. 6.5.19,20) என்று. ஒரு காலத்தில் தேவர்கள் யஜ்ஞம் பண்ணும் போது, ருத்திரனை மறந்து போனார்கள். அவன் கோபித்துக் கொண்டு, ஆதித்தியர்களைத் தொந்தரவு செய்தான். அவர்கள் இரண்டு இரண்டு பேர்கள் சேர்ந்து ஒரே யாகத்துக்கு (ஹவிஸ்ஸுக்கு) தேவதையாய் இருப்பவர்களிடம் (த்விதேவத்ய) போய், ஸரணாகதி பண்ணினார்கள். அவர்கள் வந்தவர்களைக் காப்பாற்றினார்கள். ஆகையால், நல்லவர்கள் தங்களிடம் ஸரணாகதி பண்ணினவன் குற்றம் பண்ணினவனாய் இருந்தாலும், அவனை விடுகிறதில்லை. (திவ்யதம்பதிகள் ஸரணாகதியை ஏற்பதால் அவர்கள் த்விதேவத்யர்கள் ஆகிறார்கள்).

இப்படியே பாத்நீவதக்ரஹத்தை விதிக்கவும் ஒரு கதை. *देवा वै त्वष्टारमजिघासन्स पत्नीः प्रापद्यन्त तान्न प्रति प्रायच्छन्तस्मादपि वध्यम्पन्न प्रति प्र यच्छन्ति* (தே.ச. 6.5.29,30) என்று. தேவதைகள் த்வஷ்டாவைக் கொல்ல நினைத்தார்கள். அவன் தேவபத்னிகளை ஸரணடைந்தான். அவர்கள் அவனைக் காப்பாற்றினார்கள். அதனால் ஸரணாகதன் கொல்லத் தக்கவனேயாகிலும் அவனைக் காப்பாற்ற வேண்டியது.

இதனாலே, ரக்ஷிக்கத் தகுந்தவன் ஸரணாகதனைக் கட்டாயம் ரக்ஷிக்க வேண்டும் என்றும், ஸரணாகதி பண்ணுகிறவன் தகுந்தவனிடத்தில் போனால், தன்னை அவன் கட்டாயம் ரக்ஷிப்பன் என்று நம்பலாம் என்றும் காட்டப்படுகிறது. இந்த ஸங்கதியை - வேதத்தில் ஒரு மூலையில் இருப்பதை - வால்மீகி என்கிற ருஷி எடுத்து, உண்மையாக நடந்த சக்ரவர்த்தித் திருமகன் சரித்திரத்தைச் சொல்லி, அவர் ஸரணாகதி பண்ணினவர்களைப் பல தடவை ரக்ஷித்ததைக் காட்டி, வெளியிட்டார். வேதம் *अपि वध्यम्* என்று சொன்னதை *वधार्हमपि काकुत्स्थः कृपया पर्यपालयत्* | (வா.ரா. 5.38.34) என்று வால்மீகி விரித்து உரைத்தார். இப்படியால் ஒருவாறாக, அபயப்ரதான ஸாரம் சுருக்கி வரையப்பட்டது.

ஸுபமஸ்து.

